

De wolvenvallei

De wolvenvallei

Bernard Ferwerda

© 2022 B. Ferwerda / Uitgeverij U2pi

Titel: De wolvenvallei

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9324 075 9

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Tegen de tijd dat de zon aan zijn afdaling van de hemelse helling begon, draaide Casper zijn blauw autootje van de oprijlaan de aflopende straat in en reed deze af tot aan het dorpskruispunt, waar plotseling bij het optrekken van links een glanzende zwarte auto met donkere ramen hem rakelings passeerde. In een reflex trapte hij op de rem, een scheldwoord roepend. ‘Bergbok!’

Onder zijn doorrijden bleef hij zich afvragen van wie die auto geweest kon zijn. Hij herinnerde zich niet deze eerder in hun bergdorp gezien te hebben. Misschien betrof het een hoge politieambtenaar, die de kort geleden nachtelijke grafschending op het dorpskerkhof kwam onderzoeken.

Een daad, waar de inwoners schande over spraken en zich afvroegen door wie en waarom de kisten uit het graf waren gelicht en met breekijzers waren open gebroken?, zoals hij had opgevangen. Op zijn vragen hadden de dorpelings gedaan alsof ze hem niet gehoord hadden.

Het kon ook om een belastingambtenaar gaan, die de duim-schroeven van de burgers verder kwam aandraaien.

‘Het zijn barre tijden met die belastingbloedzuigers. Betalen we al niet genoeg aan de raadgevers des Konings’, herinnerde hij zich zijn grootvaders opmerkingen.

Zelf had hij door zijn rechtenstudie in het buurland minder kijk op de politieke situatie in zijn eigen land, die grootvader met een lek als een mandje schip met onkundige reparateurs vergeleek.

Hij dacht aan zijn persoonlijke situatie van bij zijn grootouders opgegroeid te zijn zonder zijn achtergrond te kennen. Zij ble-

ven daarover zo gesloten als oesters. Pas op lang aandringen, had hij bij hen losgekregen, dat hij als baby door zijn moeder, de echtgenote van hun overleden zoon, bij hen was achtergelaten, waarna ze verder het zwijgen ertoe hadden gedaan.

Regelmatig had hij daarna geprobeerd deze muur van stilzwijgen te doorbreken, dat steeds mislukte onder het excuus dat de tijd er nog niet rijp voor was.

‘Er bestaan nu eenmaal situaties, waarover beter gezwezen kan worden. Richt je op je toekomst.’

Welke?, vroeg hij zich af.

Kort voor hun geplande vakantierondreis, hadden zij hem een advertentie voor vakantiewerk laten plaatsen.

‘Wie weet vind je een leuke vakantiebaan.’

Na hun vertrek had hij tot zijn verrassing een uitnodiging van het hof ontvangen voor een sollicitatiegesprek, welke nu in zijn binnenzak zat. Wel had hij een mooiere Koninklijker envelop verwacht, dan die saaie bruine, waarin de uitnodiging voor het gesprek, des avonds om precies twaalf uur, verstuurd was geworden.

Het begeleidend kattedelletje aan informatie had zijn voorhoofd doen fronsen.

Het betreft zo'n delicate opdracht, dat wij, als de raadgevers pas in het gesprek daarover meer kunnen vertellen. Wel wordt je geacht je cv met een korte omschrijving van je persoonlijke omstandigheden en je instemming met onze hele sollicitatie procedure, dezelfde dag, ondertekend, aan ons terug te sturen.

Dat had hij gedaan.

Verder zat er een vreemd lijstje van verlangde zaken bij; een stevige rugtas met daarin een dunne deken, toiletgerei, zes stel ondergoed en kleren en zes voedselpakketten naar eigen keuze

samengesteld, waaraan hij zelf nog een stapeltje oude kranten voor eventuele kou, een gevulde aansteker, een zakmes en een dozijn appels had toegevoegd.

Wat zullen ze van mij verlangen? piekerde hij, zoals de afgelopen nacht, waardoor hij pas laat in slaap was gevallen. Uit grootvaders verhalen begreep hij, dat het op regeringsniveau al jaren rommelde. Zal de opdracht daarmee verband houden? Bij de wegsplitsing koos hij voor de kronkelende weg door de bergen, inplaats van voor de vlakke, kortere toeweg. Zijn auto-tje klom, als een vermoeide wandelaar, tegen de smalle bergweg omhoog onder zijn voortdurend manoeuvreren langs de rand van het ravijn.

Het uit steen gehouwen landschap straalde onder de strakblauwe hemel rust uit. Hoe vaak had hij niet in de zomer hier met zijn vrienden rond gezworven. In het voorjaar met hen, als jonge berggeiten, de bloemrijke hellingen afgerend. Samen met grootvader urenlange vermoeiende bergwandelingen gemaakt, of samen bergen beklommen.

‘Te gevaarlijk’, had grootmoeder bij zijn eerste pogingen ongerust uitgeroepen. ‘Leer hem liever zwemmen.’

Grootvader had haar tegen gesproken met dat het niet gevaarlijker was dan duiken in een bergmeer.

‘Hij kan te pletter vallen’, had ze herhaald.

‘In het water kan hij verdrinken’, had grootvader haar naar de keuken meegenomen. Daarna had hij alleen gefluister opgevangen.

Bij terugkeer had ze hem op het hart gedrukt bij het bergbeklimmen goed naar de instructies te luisteren.

Zo’n draai hadden ze bij zijn schoolkeuze niet gemaakt. Ze hadden erop gestaan dat hij buiten landsgrenzen aan de uni-

versiteit van Bronno rechten ging studeren. Hoe hij ook had gesoebat om in eigen land die studie in Rozeville te mogen volgen, hadden ze hun poot stijf gehouden.

‘De universiteit daar bezit geen goede naam en reuk. Laatst zijn er drie studenten tijdens een bergtocht verdwenen.’

‘Ik heb gehoord dat ze zijn verongelukt. Dat kan overal gebeuren. Daarbij zou ik bij jullie kunnen blijven wonen,’ had hij nog geprobeerd hen over te halen.

‘Het is tijd om op eigen benen te gaan staan.’

‘Het lijkt wel of jullie mij het huis uit willen hebben,’ was hij uitgevallen

‘Het is voor je eigen bestwil,’ hadden ze hem voorgehouden.

‘Die dooddoener krijg ik bij alles cadeau,’ had hij boos uitgehaald.

‘Je ligt ons aan het hart,’ kleinzoon. Hoewel Bronno’s wetgeving met de onze verschilt, blijft dat de beste universiteit. Die in Rozeville is een slangenkuil met gedoeerde stellingen, die tegen onze principes indruisen.’

‘Met uw opvoeding zal ik mij daardoor heus niet laten beïnvloeden,’ had hij geruzied.

‘Door je leeftijd ben je nu eenmaal ontvankelijker voor de druk van de groep en je leermeesters, neem dat van ons aan. Mocht je toch je eigen plan willen trekken, dan zul je de studie zelf moeten betalen,’ had grootvader gedreigd, terwijl bij grootmoeder de tranen in haar ogen waren gesprongen.

Na deze koude douche had hij zich boos in zijn slaapkamer teruggetrokken.

Wat was de ware reden van hun besluit? Uit hun houding had iets geproefd, waar hij de vinger niet op kon leggen. Dat grootvader nooit over één nacht ijs ging, had hem tenslotte milder

gestemd. Ondanks de blinde vlek van het gemis van zijn eigen ouders had hij bij hen een gelukkige jeugd gekend. Wat zou ik met doordrijven van mijn zin bereiken. Er wordt niet aan mijn studiekeuze getornd.

Bij terugkeer had hij zijn excuses gemaakt en hun wens gerespecteerd.

Grootvader had zijn hand omklemd.

‘Eens zul je er ons dankbaar voor zijn, kleinzoon’, waarna grootmoeder hem had gekust.

Hij draaide al zuchtend een bocht met zijn autootje.

‘Wat zouden ze van mijn koninklijke uitnodiging vinden?’

Bij het naderen van de bergtop besloot hij nog een laatste blik op zijn dorp in de verte te werpen. Hij parkeerde zijn autootje op de zijstrook, waarvanaf het zon overgoten dal goed was te overzien. Steeds opnieuw werd hij door het adembenemende uitzicht bevangen.

Plotseling trok een rode gloed met een opstijgende dikke rookpluim boven de kleine dorpsdaken zijn aandacht. Wiens boeltje ging daar in vlammen op?

Hij probeerde de brand te lokaliseren, maar de rook vervaagde. Ik heb geen tijd om terug te gaan, en startte. De motor hortte en stootte voor een paar tellen.

Na verschillende pogingen stapte hij uit. Bij zijn controle gaf het meetstaafje aan de benzinedop een lege tank aan.

Hij kon zich wel voor het hoofd slaan bij de ontdekking de jerrycan met extra benzine in de garage te hebben laten staan.

Wat nu?, vroeg hij zich af. Langs deze route kwam weinig verkeer langs.

Teruglopen zou veel tijd kosten. Nee beter was te wachten op een passerende auto.

Hoe kom ik nu voor twaalf uur in het paleis, piekerde hij -met zijn vingers tikkend op het stuur. Achterover leunend viel hij door zijn loskomende vermoeidheid in slaap. De tijd verstreek met het verschuivende schaduwbeeld van zijn auto.

Hoofdstuk 2

Hij schoot wakker door het harde geluid van een claxon.

Eerst wazig, maar daarna scherp, herkende hij de zwarte boosdoener bij de kruising. De onbekende draaide het portierraampje open, zoals hij de zijne.

‘Zijn er problemen?’, vroeg een zware mannenstem.

‘Mijn benzine is op en mijn jerrycan staat nog in de garage.’

‘Pechvogel’, reageerde de man, ‘hoe nu verder?’

‘Kunt u mij aan brandstof helpen?’

‘Het spijt me. Onze voorraad zit in de tank.’

‘Opnieuw pech’, klonk Casper teleurgesteld. ‘Dan zal ik op een volgende passant moeten wachten.’

‘Dat kon weleens heel lang gaan duren’, bemoeide zich een hoge vrouwenstem er mee. ‘Waarom sluit je jouw autootje niet goed af en rijd je met ons mee naar Rozeville?’

Casper overwoog het voorstel. Hun stemmen klonken vriendelijk, maar hij had geleerd voorzichtig te zijn.

‘Je kunt ons vertrouwen’, zei de vrouw, die hem zag twifelen.

Dat haalde hem, mede dat hij op tijd op zijn sollicitatiegesprek wilde komen, over om zijn eigen autootje af te sluiten en achter de breedgeschouderde man en blonde vrouw op de bruin lederen achterbank te kruipen.

‘Geef maar gas’, instrueerde de man haar.

‘Hoe heet je’, vroeg de vrouw met het opgestoken blonde haar.

‘Casper!’

‘Mooie naam’, lachte ze, maar stelde zichzelf niet voor.

‘Waar was je naar op weg?’, informeerde de zware stem.

‘Rozeville’, antwoordde Casper terwijl hij het mahoniehouten

interieur opnam. 'Sjieke wagen!'

'Het is een Ville, daar rijdt er maar één van op de weg' schein de trotse basstem op, terwijl de vrouw naast hem siste: 'Klets niet uit je nek.'

'U reed mij vanmiddag bijna van de wielen,' herinnerde hij hen aan.

'Sorry, we hadden haast.'

'Moest u in het dorp zijn?', vroeg Casper nieuwsgierig.

De vrouw was de man voor. 'We waren verdwaald.'

'De weg kwijt', dacht Casper, 'met alleen een bergweg en een tolgweg om uit te kiezen.'

'Bent u in het centrum geweest?'

'Ja, we hebben er gedineerd en naar de weg geïnformeerd,' antwoordde zij zonder dialect.

'Dan heeft u zeker ook de brand gezien?'

'Geen,' ontkende ze strak voor zich uitkijkend.

De zware stem onderstreepte haar woorden met het schudden van zijn biljartbal glatte hoofd. Daarna viel er een stilte. De vrouw nam hem in haar achteruitspiegel op. Haar lip trilde.

Opeens drong een brandlucht tot Casper door. Hij probeerde te berekenen hoeveel tijd er zat tussen de bijna botsing en hun huidige ontmoeting. Het kon niet anders dan dat ze bij de brand hebben staan kijken. Waarom spelden ze hem dan verzinself op zijn mouw?

'Woon je in Rozeville?', doorbrak de zware stem de drukkende stilte.

'Nee, ik ga er vakantiewerk zoeken,' antwoordde hij.

'Studeer je?', vroeg de vrouw onder het sprayen van parfum.

'In Bronno,' hoestte hij.

'Sorry,' excuseerde ze. 'De geur trekt zo weg!'

‘We kennen die plaats goed,’ zei ze - aan haar stuur draaiend.
Daarna vroeg ze hem daarover het hemd van zijn lijf.

‘Heb je in Rozeville iets van werk op het oog?’, kwam de man
tussenbeide.

‘Misschien een schoonmaakbaantje bij de universiteit, kletste
hij.’

‘Die ken ik nog uit mijn eigen... ’, ze stopte abrupt door een por
van de zware stem, waardoor de auto begon te slingeren.

‘Olga, kijk uit!’

Gelukkig waren er geen tegenliggers en behield ze de macht
over haar stuur.

We hadden beneden in de kloof kunnen liggen, dacht hij met
zijn hart kloppend in zijn keel.

Casper zag even hun boze blikken naar elkaar.

Het invallende duister vervaagde de contouren en verkleinde
de wereld. De auto danste rond als een zoemende bromvlieg
rond een plafondlamp. De vrouw moest extra opletten en ver-
minderde snelheid.

‘Je kunt in het donker op deze smalle bergwegen niet voorzich-
tig genoeg zijn,’ doorbrak ze de stilte.

‘Zeker,’ beaamde Casper, terwijl hij aan zijn eigen autootje
dacht. Zonder hoopte hij wel na het gesprek in het paleis te
kunnen overnachten.

Het weeïge gevoel in zijn maag begon opnieuw op te spelen.
In de verte gloeiden de lichtjes, als gevallen sterren, tegen de
hellingen. Na een volgende bocht zag hij beneden in het dal de
lichtnevel van Rozeville.

‘Wat een prachtig gezicht is dat altijd weer,’ genoot de breedge-
schouderde.

De chauffeuse zweeg, terwijl Casper in het achteruitspiegeltje zweetdruppeltjes op haar voorhoofd zag verschijnen. Tijdens de afdaling viel er opnieuw een stilte in de kleine warme ruimte. Ze reden de brug over de stromende bergrivier over, het oude stadje binnen.

‘Waar kunnen wij jou afzetten?’, vroeg de zware stem.

‘Op het marktplein’, antwoordde Casper.

‘Je bedoelt het Tranenplein’, verbeterde de vrouw hem.

‘Ik ken het niet onder die naam’, reageerde Casper verrast.

Op haar vraag waar die aan herinnerde, moest hij haar het antwoord schuldig blijven.

‘Het herinnert aan de waterlanders uit de wolk van verdriet der inwoners ten tijde van de burgeroorlog.’

‘Dat moet dan heel lang geleden zich hebben afgespeeld, want op school is er niet over gesproken.’

‘In de huidige tijd met de aan de touwtjes trekkende raadgevers, wordt er over meer gezwegen.’

‘Hoe komt u aan al die kennis?’, vroeg hij vissend naar haar achtergrond.

De man bemoeide zich ermee. ‘Zullen we de politiek er buiten houden?’

De vrouw keek strak voor zich uit en stuurde de auto de hoofdstraat door om te stoppen bij het ovaal- vormige Tranenplein. Casper opende het portier en stapte, hen bedankend voor de lift, uit.

‘Let goed op jezelf’, drukte ze hem op het hart, om na het dichtslaan van het portier meteen gas te geven.

‘Mijn tas’, schreeuwde hij, deze missend, waarop hij er achteraan begon te rennen, maar de auto draaide de hoek al om.

‘Vandaag zit alles me tegen’, mompelde hij gestresst.

‘Nog een geluk dat ik de uitnodiging in mijn binnenzak heb zitten.’

Hoofdstuk 3

Hij wandelde op het schaars verlichte Tranenplein, waarover luid roepende mensen zich haasten.

Wat zou er aan de hand zijn?, mompelde hij onder het inslaan van de Paleisstraat met aan het einde het grote paleisplein. Hieraan lag het door hoge hekken beschermde, tegen de helling van de Eiberg aangebouwde, paleis met haar hoge torens. Die hoge Eiberg vormde een onderdeel van de bergketen, die als een hoge bemuring de stad beschermend omsloot.

Een jonge vrouw klampte hem aan. ‘Heb je mijn bruine hond gezien?’ Op zijn nee schudden smeekte zij hem haar mee te helpen zoeken, dat hij ‘met sorry, een andere keer’, afhield.

Ze pakte hem ‘met ‘help me, alstublieft!’, bij zijn jas vast.

‘Sorry, ik heb een afspraak met de raadgevers’, waarop ze hem abrupt losliet om zonder te groeten door te lopen.

Casper haalde zijn schouders op en liep verder langs de eeuwenoude huizen naar het schaars verlichte paleis. De grote wijzer op haar torenklok naderde de twaalf. Bij de rood stenen buitenpoort voor het wachthuisje stonden onder de brandende lantaarns twee in blauw uniform, met goudgele biezen op hun schouders, gestoken wachtposten.

‘Heren’, riep Casper, ‘ik kom mij melden’, terwijl hij uit zijn binnenzak de uitnodiging van de drie raadgevers tevoorschijn haalde en overhandigde aan de langste wacht, die zich terugtrok om de inhoud te controleren.

De andere nam ondertussen Casper van top tot teen op.

‘Je bent niet van hier’, merkte hij op.

‘Kom uit de bergen’, legde hij uit.

‘Wat heeft een bergjongen hier te zoeken?’

Dat ga ik jou niet aan je neus hangen, hield hij voor zich.
'Grando blijft lang weg', merkte hij op. 'Jouw papieren zullen wel niet in orde zijn. Als ik jou was, zou ik de benen nemen.'
'Om me door jou te laten arresteren', kaatste Casper de bal terug. 'Dank je de koekoek. Ik blijf hier wachten tot hij terug is.'
'Dan moet je het zelf weten, als je in een cel wilt belanden en door de ratten besnuffeld wilt worden', jende hij.
'Dit stuk rattenvergift lusten ze niet', grapte Casper.
'Je hebt onbetrouwbare ogen', probeerde de geüniformeerde hem opnieuw de kast op te jagen.
'Dat zullen de jouwe zijn, die zich in de mijne weerspiegelen', liet Casper zich niet kennen.
'Wie denk jij wel, dat je bent, ezelsoor', begon de wachter te schelden.
'Houd je in, Witvoetje', waarschuwde de terugkerende wacht, 'anders zou zijn beklag over jouw gedrag je weleens kunnen opbreken, want deze jongeman heeft namelijk een afspraak met de drie raadgevers.
Daarop begon het scheldkanon zijn excuses te maken met ik bedoelde het niet zo. 'Het was gein. Hoop dat de raadgevers inzien hoe weledel u bent.'
'Slijmbal', dacht Casper, terwijl hij de lange wachtpost volgde bij het oversteken van het binnenplein naar het bordes.
'Je moet hem zijn gedrag maar niet kwalijk nemen. Ze noemen ons in de volksmond: *Jan jokers*. Dat is iets dat hij als soldaat niet kan verkroppen.'
'Moet hij zich er ook niet na gedragen', lachte Casper samen met de wacht.
'Je bent laat', merkte deze, in de plooi terugvallend, op.
Ik kreeg autopech, maar kon gelukkig met iemand meerijden.'

‘Heb je al een garage gewaarschuwd?’

Casper schudde zijn hoofd.

‘Dan zal ik dat morgen voor je regelen’, bood de wacht vriendelijk aan.

‘Dat is dan een zorg minder, Grando!’, klonk Casper opgelucht.

‘Je kent mijn naam?’, reageerde deze verbaasd.

‘Van je collega opgevangen’, verklaarde Casper.

‘Hier moet je zijn!’, waarna Grando onverschillig met zijn geweercolf op de gebutste deur bonkte.

‘Binnen!’, nodigde een hoge stem uit.

Met de koperen deurgreep in de vorm van een springende wolf duwde hij hem open. Nerveus schuifelde Casper de door kroonluchters verlichte zaal binnen, waar in het midden aan een lange mahoniehouten tafel de drie raadgevers zaten.

De Eerste, zoals deze zich voorstelde, was kaal als een biljartbal met zijn kin vooruit stekend als een schiereiland.

Bij de Tweede hing zijn lange haar tot op de schouders, waarvan Casper vermoedde, dat het om een pruik ging. Zijn grote neusgaten konden voor knikkerputjes dienen.

De Derde toonde zich door zijn lengte een uitgegroeide tuin-kabouter met een bol gezicht en dikke lippen.

Het kostte Casper moeite om zijn gezicht in de plooi te houden. Hoe konden deze drie clowns de geldwolven zijn, die met hun wetten de vrijheden van de burgers steeds verder inperkten.’

‘We hadden je niet meer verwacht’, opende de Eerste het gesprek.

‘Kreeg autopech en was daardoor genoodzaakt te wachten tot ik mee kon liften. Ik had geluk met een sjieke wagen mee te kunnen rijden.’

‘Mooi, kuchte hij. ‘Wat voor merk?’

‘Een Ville’, antwoordde Casper open. ‘Waarvan ik er nog nooit één eerder gezien had.’

‘Hoor je dat?’, merkte de Derde op.

De Eerste rechtte zijn rug om met een en al belangstelling te vragen of de bestuurder zich had voorgesteld?

‘Het was een bestuurster’, verbeterde Casper, waarop de Eerste met zijn vingers op de tafel begon te tikken.

‘Wie was die vrouw en waar kwamen ze vandaan?’ drong de Derde aan, maar Casper moest hen het antwoord schuldig blijven.

‘Dus jij stapt bij onbekenden in de auto’, schudde de Eerste zijn hoofd, ‘maar je hebt vast opgevangen wat ze hier kwamen doen?’

Casper ontkende dat met zijn schouders op te halen. ‘Het leken mij vakantiegangers.’

Met die veronderstelling nam de Eerste, gesteund door de Derde, geen genoegen en richtte een spervuur aan vragen, waarop de belaagde tenslotte getergd uitriep: ‘Het lijkt wel een verhoor. Ik kom hier voor mijn sollicitatie.’

Nu greep de Tweede in door te stellen dat Casper al die vragen niet kon beantwoorden als er niets was gezegd en het daarbij ook al donker was.

‘Laten we liever zijn sollicitatie onder de loep nemen’, waarna de Eerste, met een jakkende Derde, geprikkeld wilde weten of zijn naam Casper klopte

‘Als een bus, sinds mijn geboorte’, probeerde deze de gespannen sfeer te ontdoeien, maar het was eerder olie op het vuur.

‘We zijn niet achtelijk!’, reageerde de Eerste. ‘Wie heeft die naam aan jou gegeven, want ik lees hier dat je in de bergen bij je grootouders bent opgegroeid, daar je beide ouders dood zijn.’